

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Baggrunden for forslaget er et ønske om at adskille reguleringen af grønlandske slædehunde fra almindelige hunde samt katte, hvorfor reguleringen af hold af hunde og katte nu udskilles med dette forslag til Inatsisartutlov om hold af hunde og katte fra hold af grønlandske slædehunde, som ved samme lejlighed bliver reguleret i forslag til Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde, der fremlægges samtidig til Inatsisartuts behandling. Inatsisartutloven om hold af hunde og katte indfører mere fokus på forsvarlig behandling af katte og hunde og opstiller en række betingelser for at holde hunde og katte, som i en årrække har været praksis i flere kommuner, herunder krav til ID-mærkning og registrering, som nu også kommer til at gælde for katte, samt vaccination, og indfører krav om anmeldelse af flytning af hunde og katte i kommunen eller fra en kommune til en anden. Derudover viderefører loven bemyndigelsesbestemmelser til Naalakkersuisut om avl og handel, og viderefører forbuddet mod indførelse og besiddelse af række nærmere definerede kamp- og muskelhunde. Loven indeholder blot få bestemmelser om behandling af hunde og katte, idet loven suppleres af Inatsisartutlov om dyreværn.

Myndighedskontrollen er strammet op og følger samme systematik som Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde, således at Naalakkersuisut påser overholdelsen af loven, Veterinærmyndigheden er tilsynsmyndighed i sager om veterinære forhold og kommunalbestyrelsen varetager den lokale og daglige administration og tilsyn, og skal rådføre sig med Veterinærmyndigheden efter lovens regler og efter behov.

Veterinærmyndigheden er klageinstans for kommunalbestyrelsen.

2. Hovedpunkter i forslaget

Forslaget afløser den hidtidige landstingslov om slædehunde, samt hunde og katte fra 1998 med senere ændringer og ajourfører dermed de skærpede krav til forsvarlig behandling af katte og hunde, som siden 1998 har udviklet sig og bl.a. er kommet til udtryk i en vedtagelse af dyreværnsloven. Disse hensyn til dyrene er generelt indarbejdet i bestemmelserne i lovudkastet og suppleres af dyreværnsloven.

Ansvarsfordelingen blandt de involverede myndigheder er tydeliggjort og fordelt mellem Naalakkersuisut, Veterinærmyndigheden og kommunalbestyrelsen. Således er det tydeliggjort, at det er kommunalbestyrelsen, der med sin lokale forankring og ekspertise har det daglige tilsyn med loven og har en oplysningspligt overfor Veterinærmyndigheden og en konsultationspligt, hvis den er i tvivl om veterinære forhold og egen kompetence.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke umiddelbart at have økonomiske konsekvenser, og viderefører brugerbetaling for den lovpligtige vaccination, ID-mærkning og registrering, som

kommunerne allerede benytter sig af, og som blev indført den 1. januar 2017 ved ændring af Landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold (Ændring om lovpligtig vaccination, mærkning samt registrering af hunde). Her blev der indført et større vaccinations- og registreringssystem, som for katte og hunde er brugerbetalt, og for slædehunde og fårehunde betalt af Landskassen, og det er i vidt omfang dette system, der videreføres og udbygges, og derfor må formodes kendt og indkørt i kommunerne.

Forslaget lægger op til et fortsat tæt samarbejde mellem kommunalbestyrelsens hundeinspektører og Veterinærmyndighedens dyrlæger, og udvider kravet om registrering i det nationale dyreregister til også at omfatte katte med henblik på at sikre myndighederne et overblik over antallet af hunde og katte, deres udbredelse og velfærd, og giver kommunalbestyrelsen de nødvendige redskaber til bl.a. at indfange og afhænde eller aflive herreløse, strejfende hunde og katte, som har vist sig et voksende problem i visse byer. Forslaget beskriver ligeledes de regler, som de kommunale hunde- og kattevedtægter skal indeholde for at sikre en ensartethed i den kommunale forvaltning af området i stedet for tidligere, hvor det fremgik af en bekendtgørelse udstedt af Selvstyret. Kommunalbestyrelsen skal også påse, at det nødvendige antal af Veterinærmyndighedens autoriserede hundevaccinatører og hundeinspektører eller dyrlæger ansættes i kommunen.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget skønnes ikke at indebære konsekvenser for erhvervslivet.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Der skønnes ingen umiddelbare konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed, udover en antagelse af, at den lovfæstede procedure for vaccination af hunde og katte kan føre til stigning af gennemførte vaccinationer og dermed et mindre omfang af sygdom blandt hunde og katte.

6. Konsekvenser for borgerne

Forslaget viderefører den lovpligtige vaccination af hunde og katte mod rabies, samt brugerbetaling herfor, som blev indført ved Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 22 af 17. september 1997 om bekæmpelse af rabies, og viderefører den lovpligtige vaccination af hunde mod hundesyge og parvovirus samt brugerbetaling herfor, som blev gjort lovpligtig pr. 1. januar 2017 sammen med kravet om permanent, individuel mærkning og registrering i det nationale dyreregister.

Forslaget indfører samme lovpligtig mærkning og registrering for katte samt brugerbetaling herfor.

Forslaget lægger op til større ansvarsbevidsthed hos ejerne af hunde og katte om omsorgsfuld behandling af deres dyr og kan være medvirkende til en større bevidsthed om dyreværn. Forslaget indeholder således mange af de detailregulerede praktiske regler om hold af hunde og katte, som kommunerne har indført i deres hunde- og kattevedtægter, herunder f.eks. regler om obligatorisk halsbånd, når hunde og katte færdes ude, om løse og strejfende hunde og katte, og indfangning heraf samt flytning og registrering.

Forslaget skaber også mere klarhed over området og sikrer en forsvarlig behandling af hunde og katte.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Der vurderes ikke at være andre væsentlige konsekvenser udover de beskrevne.

8. Høring af myndigheder og organisationer

Forslaget har været på Naalakkersuisuts høringsportal: www.naalakkersuisut.gl.

Lovforslaget har været sendt til følgende høringsparter:

Grønlands Erhverv, KNAPK, Politiet i Grønland, Formandens Departement, Departementet for Natur og Miljø, Departementet for Finanser og Indenrigsanliggender, Departementet for Råstoffer og Justits, Departementet for Boliger, Infrastruktur og Ligestilling, Departementet for Uddannelse, Kultur, Idræt og Kirke, Departementet for Sundhed, Departementet for Sociale Anliggender og Arbejdsmarked, Departementet for Erhverv og Handel, Departementet for Landbrug, Selvforsyning, Energi og Miljø, KNQK, QIMMEQ, Grønlands Naturinstitut, WWF Grønland, Arktisk Kommando, Fødevarestyrelsen i Danmark, Avannaata Kommunua, Kommune Qeqertalik, Qeqqata Kommunua, Kommune Kujalleq, Kommuneqarfiq Sermersooq.

Følgende har indsendt bemærkninger til lovforslaget:

(§) henviser til dette lovforslags nye bestemmelse.

Boligselskabet INI

Boligselskabet INI bemærker i forbindelse med forslagens § 14, stk. 7 (§ 12, stk. 7) om Naalakkersuisuts mulighed for at fastsætte regler om indfangning og fremlysning og regler om aflivning af katte og hunde, jf. § 15, stk. 3 (§ 13, stk. 3), at der ”ved samme lejlighed bliver taget konkret stilling til, hvem der skal stille faciliteter til rådighed, når hunde og katte skal fremlyses i 72 timer og om der vil kunne dispenseres fra fremlysningen pga. pladsmangel.”

”Særligt ved indfangning af vilde katte er det således problematisk, som det er nu, fordi ansvaret ikke tydeligt er angivet. Fx er der ikke tilstrækkelig kapacitet hos Dyrenes Venner i Nuuk til opbevaring af mange katte samtidig i fremlysningsperioden, hvorfor indfangne katte bliver afvist, fordi der ikke er plads hos Dyrenes Venner. Problemet med vilde katte i boligområderne er således svært at komme til livs og til stor gene for INIs lejere.

INI modtager således gerne de kommende bekendtgørelser i høring med henblik på at vurdere den praktiske håndtering af bestemmelserne.”

Svar: Departementet er opmærksom på problemerne i Nuuk med løse, vilde katte og er i dialog med kommunen, Departementet for Boliger og Infrastruktur og INI om håndteringen af indfangning og fremløsning af løse katte.

Oeqqata Kommunua:

§ 1, stk. 2. "Loven finder ikke anvendelse i slædehundedistriktet.. ”

Der er katte i slædehundedistriktet. Desuden er der hos en del af befolkningen, stor modvilje mod katte, samt et behov for at kunne regulere området. F.eks. med regler om at der ikke må avles katte (det gør folk så alligevel), samt at kattene skal være kastrerede/steriliserede/få p-piller. Især ukastrerede hankatte volder problemer. Kommunen har modtaget mængder af klager over hankatte, som har forkærlighed for at pisse oppe i barnevogne og klapvogne. Set fra kattens synspunkt er det også rigtig godt, så duftmarkeringen kan mærkes langt omkring stedet. Ejeren af barnevogn/klapvogn er knap så begejstret. Kommunen har et regulativ for kattehold, som er godkendt af Naalakkersuisut. Regulativet må jo så miste sit grundlag?

Svar: Departementet har ændret bestemmelsen, så det fremgår, at også katte, der befinder sig i slædehundedistriktet er omfattet af loven.

§5, stk. 1, 2) (§ 2, stk. 1,2) ID-mærkning ved chip.

Kommentar: Hvordan får katte chip? Køber vi dem af Veterinærafdelingen og sælger til katteejer? Eller skal katte i slædehundedistriktet ikke chippe?

Svar: Katte får indført en chip under huden ved registreringen, som forestås af kommunen.

§ 6, stk. 2. (§ 3, stk. 2) Om at hunde og katte ikke må være til gene for ejerens omgivelser. At klager indgives til kommunalbestyrelsen.

Kommentar: I udlejningsboliger bør klager henvises til boligadministration.

Kommunalbestyrelsen kan blive overbebyrdet med disse klager.

Svar: Kommunalbestyrelsen har mulighed for at indgå aftale om uddelegering af kompetence til boligselskabet, så dette tager imod klager på kommunens vegne.

§ 6, stk. 3. (§ 3, stk. 3)". . . Det er forbudt at anvende kvælerhalsbånd, stødhalsbånd samt andre halsbånd, der ved almindelig anvendelse forvolder eller kan forvolde hunden eller katten ubehag eller smerte.

§ 6, stk. 4. (§ 3, stk. 4) "Undtaget fra bestemmelserne i stk. 3.1 pkt. er fårehunde og tjenestehunde under kommando, hunde, der udenfor byområder/bebyggelse benyttes..."

Kommentar: Stk. 4 nævner underpunkt 3.1, men der er ikke underpunkter i stk. 3. Desuden ser det ud som om fårehunde, tjenestehunde og hunde på gåtur uden for byområder/bebyggelse godt må udsættes for " kvælerhalsbånd, stødhalsbånd samt andre halsbånd, der ved almindelig anvendelse forvolder eller kan forvolde hunden eller katten ubehag eller smerte". Er det korrekt?

Svar: § 6, stk. 4 undtager fårehunde og jagthunde fra kravet om at blive ført i snor.

§ 6, stk. 5. (§ 3, stk. 5) Om at katte kan færdes frit ude, såfremt ejer ønsker det.

Kommentar: Qeqqata Kommunia ønsker ikke at det skal være tilladt at lade katte færdes frit. Kommunens regulativ for kattehold forbyder det. Mange borgere er bange for katte og klager over katte, der færdes frit.

Svar: Kommunen kan udfærdige en vedtægt for hunde- og kattehold, der forbyder katte at færdes frit ude.

§ 9. (§ 6) Kommentar: I sammenhæng med denne paragraf kunne en definition af angreb (i modsætning til en bange hund, der snapper en enkelt gang og smutter væk) være god. Den definition på angreb, vi har fået fra embedsdyrlægen er: Gentagne bid, fastholdelse af bid, flåen/riven. Desuden en definition af bidskhed.

Dette er især vigtigt, fordi vi oplever personer, der ikke er blevet bidt, men er bange for hunde og som betragter det som et angreb, når en tam, venlig hund opsøger vedkommende uden at bide, men med snudepuffen og hundens sædvanlige måder søgte at opnå kontakt.

Hvis en person med en negativ holdning til hunde, eller et meget lille kendskab til hundes adfærd, skal vurdere dette, kan det resultere i en dårligt underbygget slutning. Det er vigtigt at Veterinærafdelingen skal høres.

Svar: Den angivne definition fra embedsdyrlægen skal lægges til grund ved vurderingen af et angreb, ligesom Veterinærmyndigheden altid skal vurdere, om der er tale om en unormal truende adfærd fra hundens side.

§ 12, stk. 2, d) (§ 10, stk. 2, d)) om at kommunalbestyrelsen forbeholder sig ret til at nægte tilladelse til borgere, som groft eller gentagne gange overtræder vedtægterne.

Kommentar: Holder den i retten? Sædvanligvis umulig, da politi og domstole ikke har tid. Når formuleringen er at "kommunalbestyrelsen forbeholder sig ret til at nægte tilladelse . . . , så lyder det som om en sag ikke behøver at blive anmeldt og komme i retten. Kan kommunen blot nægte en borger at have hunde/kattehold, med passende god begrundelse? I tidligere sager, hvor kommunen ønskede at bruge lignende paragraf i nugældende regler, afgjorde Veterinærafdelingen at disse regler ikke holder vand. Er det stadig korrekt?

Svar: Bestemmelsen angiver, at kommunalbestyrelsen i sin vedtægt om hunde- og kattehold kan fastslå bestemmelser, der gør det muligt at nægte personer retten til at holde hunde og katte, hvis de gentagne gange har overtrådt vedtægten. Hjemlen til at nægte retten til hunde- og kattehold er hermed tilvejebragt.

§ 14, stk. 3. (§ 12, stk. 3) " har ejer ikke meldt sig inden 72 timer . . . eller aflive dyrene for ejers regning og uden erstatning til ejeren, såfremt de udgør en konkret fare for andre"

Kommentar: Hvis ejer ikke melder sig, kan vi dårligt ordne noget for hans regning, da vi så ikke ved hvem det er.

Hvis vi ikke finder ejer og ingen vil have dyret, så skal der være mulighed for at aflive dyret.

En kat som udgør en konkret fare for andre? Svært at forestille sig.

Hele sætningen "såfremt de udgør en konkret fare for andre" bør slettes.

Svar: Der må antages at være en vis formodning for hvem, der er ejer hunden med en deraf følgende mulighed for at opspore vedkommende, men bestemmelsen angiver primært kommunalbestyrelsens handlepligt i tilfælde af en konkret fare uagtet den umiddelbare mulighed for at identificere ejeren.

§ 16, stk. 2, 1) og 2). (§ 14, stk. 2, 1) og 2)) Om at hunde og katte skal vaccineres mod rabies mm.

Kommentar: Evt. tilføje at hunde og katte desuden skal vaccineres mod andet dersom sundhedsmyndighederne stiller krav eller giver anbefaling.

Svar: Det fremgår allerede, at hunde- og katteejere skal følge de til enhver tid gældende regler på området.

§ 28, stk. 3. (§ 30, stk. 3) " . . . idømmes forbud mod enhver form for hold af eller omgang med husdyr".

Kommentar: Men den holder jo ikke. Se kommentar til 12, som er samme problematik: Politi og domstole har ikke tid og disse sager kommer til at henligge til de forældes.

Svar: Jf. svar til kommentar vedr. § 14, stk. 3.

§ 29, stk. 3. (§ 31, stk. 3) Om kommunale hunde- og kattevedtægters forbliven i kraft og frist for nye vedtægter.

Kommentar: Det er en meget kort frist.

Trods tidligere henvendelse til Veterinærafdelingen vedrørende manglende klagevejledning på hundeområdet, så indeholder forslaget ingen klagevejledning. Qeqqata Kommunia har oplevet sager, hvor hundeejer burde få en klagevejledning, da vedkommendes hund uretmæssigt blev aflivet.

Der skal være en klagevejledning.

Svar: Det fremgår af forslagets § 29, at kommunalbestyrelsens afgørelser kan påklages til Veterinærmyndigheden.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

§ 1

Denne bestemmelse fastlægger Inatsisartutlovens anvendelsesområde, som omfatter ethvert hold af hunde og katte, der befinder sig udenfor slædehundedistriktet, samt for katte, der befinder sig i slædehundedistriktet. Servicehunde og tjenestehunde, der efter tilladelse fra Veterinærmyndigheden er indført i slædehundedistriktet, reguleres af Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde.

Til stk. 2

Udbredelsen af katte omfatter efterhånden hele Grønland og dermed også hundeslædedistriktet, som ikke tidligere har haft hunde eller katte, men været forbeholdt grønlandske slædehunde. Da kun hunde af racen grønlandsk slædehund er tilladt i slædehundedistriktet, og disses forhold reguleres af Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde, finder alene Inatsisartutlovens bestemmelser om hold af katte anvendelse på de katte, der befinder sig i slædehundedistriktet.

§ 2

Bestemmelsen opstiller de generelle betingelser for tilladelse til at holde hunde og katte samt til indførelse af disse dyr til Grønland. Ansøgning om tilladelse til indførelse indsendes pt. til Grønlands Repræsentation i Danmark.

Kravet om tilladelse sikrer, at myndighederne har overblik over holdte hunde og kattes antal og udbredelse samt deres sundhedstilstand.

Til stk. 1, nr. 1-4

Det fremgår indledningsvis, at ethvert hold af hunde og katte i Grønland kræver tilladelse. Derudover skal dyret ID-mærkes med individuel, permanent mærkning og indføres i den nationale dyredatabase. Dette foregår i praksis oftest ved hjælp af en chip, der injiceres under huden på dyret, jf. bemærkninger til § 14, stk. 1, men kan også foregå på anden måde. Øretatovering accepteres ikke som ID-mærkning af katte, da de ikke er permanente. Hunde skal føres i snor i bebyggede områder og skal derfor bære halsbånd. Katte og hunde skal endvidere vaccineres efter de til enhver tid gældende regler.

Hunde og katte skal bære halsbånd, når de færdes ude, jf. dog § 3, stk. 3 om forbud mod visse typer halsbånd, for at kunne skelne dyrene fra herreløse, strejfende hunde og katte.

Til stk. 2

Det er kommunalbestyrelsen, der er ansvarlig for hold af hunde og katte, og det påhviler enhver kommunalbestyrelse at udarbejde vedtægter vedrørende tilladelse til hunde og kattehold, jf. § 10.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger en legal minimumsalder for hold af hunde og katte, da det kræver en vis modenhed. Man kan derfor kun registreres i det nationale dyredatabase som ejer, når man er 18 år, og det er ligeledes den registrerede ejer, der ifalder ansvar og kan sanktioneres, dvs. forældrene eller værgeren til den umyndige, der holder hunde eller katte.

Til stk. 4

Ansøgning om indførsel af hunde og katte til Grønland indsendes til Grønlands Repræsentation i Danmark.

§ 3

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at der ikke må holdes hunde eller katte i dele af kommunen eller at der ikke gives tilladelse til bestemte racer eller avl på disse, ligesom der kan stilles krav om neutralisering før bestemte dyrs indførsel eller erhvervelse i kommunen.

Til stk. 2

Det er kommunalbestyrelsens hundeinspektør eller andre personer, der af kommunalbestyrelsen er særligt bemyndigede hertil, der efter undersøgelse af klagen meddeler påbud.

Til stk. 3

Bestemmelsen kræver, at hunde føres i snor i bebyggede områder for ikke at være til gene eller fare for andre og angiver de tilladelige halsbånd, der må anvendes. Situationer, hvor hunden løber bort fra ejeren og ikke kan kaldes tilbage og strejfer rundt er reguleret i § 12, stk. 2.

Til stk. 4

Bestemmelsen undtager fårehunde og tjenestehunde samt hunde, der anvendes til jagt udenfor bebyggede områder og er under kommando. Disse hunde skal dog stadig bære halsbånd, jf. § 2, stk. 1, nr. 3.

Til stk. 5

Bestemmelsen præciserer, at katte i modsætning til hunde kan færdes ude uden at føres i snor, men skal til gengæld bære halsbånd med henblik på identifikation, så det kan fastslås, at katten ikke er herreløs, hvis den strejfer rundt og bliver samlet op af kommunens hundeinspektør.

§ 4

Til stk. 1

Bestemmelsen er formuleret af hensyn til dels dyrenes sikkerhed, idet det forbydes at holde og sammenbringe hunde samt katte på steder, der kan frembyde en sikkerhedsmæssig risiko for dyrene for eksempel på byggepladser, lossepladser ved forbrændingsanlæg eller ved industri eller befærdede steder, og dels af hensyn til omgivelserne, idet der her tænkes på børne- og ungdomsinstitutioner, skoler, sygehuse eller ældre hjem og steder, hvor der håndteres eller produceres fødevarer.

Til stk. 2

Her tænkes på rekreative områder som hundeparker o. lign., hvor man kan lufte sine hunde.

§ 5

Bestemmelsen fastslår, at ejeren har pligt til at anmelde flytning af sine hunde eller katte til kommunen for at sikre, at kommunen ved, hvor dyrene er og har mulighed for opsyn, og for at nedsætte risikoen for spredning af sygdomme via kendskab til antallet af hunde og katte, der følger det lovpligtige vaccinationsprogram. Bestemmelsen fastslår, at når flytningen indebærer, at dyrene føres fra en kommune til en anden kommune, skal ejeren anmelde flytningen til både fraflytnings- og tilflytningskommunen.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at anmeldelse om flytning som minimum skal indeholde oplysninger om det antal hunde og katte, der ønskes flyttet, deres vaccinationsstatus og ID-mærkningsnumre. Disse oplysninger kan tilgås i det nationale dyreregister, som fraflytningskommunen og Veterinærmyndigheden har adgang til.

Til stk. 4

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at forbyde flytningen, såfremt dyrene ikke er ID-mærket eller vaccineret i henhold til det gældende vaccinationsprogram, eller såfremt der foreligger nærliggende risiko for smittespredning og sygdomsudbrud. Kommunalbestyrelsen kan eventuelt indhente en vurdering fra Veterinærmyndigheden vedrørende risikostatus. Under alle omstændigheder må områder, hvor der allerede er udbrud af sygdom eller epidemier, betragtes som høj-risiko områder, hvorfor flytning til eller fra disse steder bør forbydes.

§ 6

Bestemmelsen fastlægger, at det er forbudt at holde bidske hunde, og definerer, hvornår en hund må anses som bidsk. En hund betragtes således som bidsk, når dens adfærd er unormalt faretruende eller må anses for utilregnelig. Dette vil eksempelvis være tilfældet med hunde,

som gentagne gange umotiveret har bidt efter mennesker og dyr. Her skal skelnes skarpt mellem bid forbundet med sult, smerte eller endog leg og bid som følge af bidskhed.

Vurderingen af, hvornår en adfærd er unormalt faretruende, skal derfor anvendes restriktivt, og vurderingen skal tage højde for kontekst og situation. Bestemmelsen fastslår, at vurderinger i sager om bidske hunde, skal ske i samråd mellem kommunalbestyrelsen og Veterinærmyndigheden.

Det fremgår af bestemmelsens sidste pkt., at hunden skal aflives, hvis Veterinærmyndigheden vurderer, at den er bidsk. Ejeren kan vælge selv at aflive hunden, og har ikke krav på erstatning for det økonomiske tab, han dermed måtte lide, da hans hund er bidsk og til fare for sine omgivelser. Såfremt ejer ikke følger pålægget om at aflive hunden, skal kommunalbestyrelsen foranstalt aflivningen uden erstatning for ejeren, jf. stk. 4.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at en hund, som har skambidt et andet dyr eller menneske, skal aflives. Vurderingen af sager om skambid foretages i samråd mellem kommunalbestyrelsen og Veterinærmyndigheden, inden hunden aflives. For så vidt angår spørgsmålet om erstatningsfri aflivning henvises til bemærkningerne under pkt. 1.

Skambidning skal altid ses i relation til situationen. I forhold til bid af mennesker skal hunden udvise ”bide-stop”, hvorved det forstås, at efter ét bid skal hunden stoppe med at bide. I andre tilfælde, hvor hunden bider flere gange, skal det vurderes, hvorvidt der er tale om skambidning. Hvis f.eks. en person går ind til en bundet hund og misrøgter den, så den bider flere gange, skal hunden ikke aflives.

Et skambid er defineret ved følgende:

- flere dybe, punktformede sår, der når dybt ned i underhuden eller penetrerer ned i muskulatur; det skal tydeligt fremgå, at der er tale om flere bid, og at det er foregået med nogen voldsomhed, eller
- udrivning (dyb flænge) i underhud/muskulatur (altså ikke kun i huden/skindet), eller
- bidlæsioner, der medfører tab af væv, eller
- bidlæsioner, der medfører døden, herunder situationer, hvor en hund rusker en anden hund eller kat til døde, uden at biddet i sig selv har givet anledning til skader af en karakter som beskrevet i de foregående 3 punkter.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at det er Veterinærmyndigheden, der med sin særlige veterinærfaglige indsigt træffer endelig afgørelse.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastslår kommunalbestyrelsens handlepligt på området som den myndighed, der påser den generelle overholdelse af loven, jf. § 23, men udelukker ikke, at

Veterinærmyndigheden kan foretage aflivningen efter Dyreværnslovens regler eller efter aftale mellem de to myndigheder herom under hensyn til, hvad der er mest dyreværnsmæssigt forsvarligt i situationen.

§ 7

Ved Inatsisartutlov nr. 23 af 22. november 2011 om ændring af landstingslov om slædehunde samt hunde og kattehold blev der indført forbud mod kamp- og muskelhunde, som videreføres her. Forbuddet blev begrundet i den tiltagende udbredelse af denne type hunde som kæledyr, der flere gange har udvist problematisk adfærd i det offentlige rum, idet disse hunde ofte har en tendens til lettere at blive aggressive og i værste fald angribe andre dyr eller mennesker, hvis de føler sig truet. Der har i flere lande været flere episoder, hvor kamp- og muskelhunde har forårsaget alvorlige skader på både dyr og mennesker.

De hunde, der betegnes som kamp- og muskelhunde, er ofte racer, der er avlet til storvildtjagt eller bevogtning af beboelse, fx er Dogo argentino avlet til at opspore vildsvin og bide sig fast, indtil jægeren når frem. Hundene er avlet til at være meget hårdføre og selvstændige, og de reagerer let aggressivt i forhold til fremmede hunde. Selv med ejere, der er gode og kompetente til at opdrage og håndtere deres hunde, er der større risiko for, at hundene angriber mennesker og dyr, end der er ved øvrige hunderacer.

Det er kun hundene på listen, som er omfattet af forbuddet. Det er forbudt at besidde, indføre eller avle på de hunderacer, som er omfattet af forbuddet. Forbuddet omfatter også erhvervsmæssig indførsel af de pågældende hunde i Grønland. Forbuddet mod besiddelse betyder også, at det er forbudt for privatpersoner, herunder turister, at medbringe de forbudte hunde under fx ferieophold i Grønland. Forbuddet finder også anvendelse ved krydsninger, hvori de nævnte hunde indgår. Det er endvidere forbudt at besidde, indføre eller avle krydsninger, hvori en eller flere af de forbudte hunderacer indgår. Forbuddet mod besiddelse af krydsninger, hvori de nævnte hunde indgår, betyder også, at det er forbudt for privatpersoner, herunder turister, at medbringe hunde, som er krydsninger af de nævnte hunde under fx ferieophold i Grønland. Forbuddet omfatter også erhvervsmæssigt indførsel af krydsninger af de pågældende hunde i Grønland.

Til stk. 2

Ved krydsninger af kamp- og muskelhunde forstås, at mindst en af forældrene eller bedsteforældrene til den pågældende hund er kamp- og muskelhund.

Også hunde, der kun har en forfader, der er fjernere end en bedsteforælder, kan blive anset for at være en krydsning, der er omfattet af forbuddet. Ved vurderingen af, om en sådan hund skal anses for at være en krydsning, der er omfattet af forbuddet, kan indgå, om den pågældende hund udviser aggressiv adfærd eller anden adfærd, der må anses for at være udtryk for typisk for kamp- og muskelhunde, og som er potentiel farlig for dyr eller mennesker. Det kan ligeledes indgå i vurderingen, hvilke andre hunderacer den pågældende

hund er en krydsning af. Således skal der mere til for at anse en hund krydset med typisk fredelige og familievenlige hunderacer for at være omfattet af forbuddet.

§ 8

Til stk. 1

Bestemmelsen supplerer den eksisterende bestemmelse om aflivning af bidske hunde i § 6, stk. 1. Hunde samt krydsninger på forbudslisten, der besiddes, indføres eller avles i strid med § 7, aflives imidlertid, selvom de ikke er bidske ved Veterinærmyndighedens foranstaltning og uden erstatning for dyrets ejer, da forbudte hunde ikke er en værnet interesse.

Veterinærmyndigheden skal inddrages, når kommunalbestyrelsen er udførende. Det er ejerne, der skal afholde udgifterne ved aflivningen. Når hunden aflives, skal § 13, stk. 1 i dyreværnsloven samt § 13 i denne lov overholdes, hvoraf det fremgår, at dyret skal aflives så hurtigt og smertefrit som muligt.

Til stk. 2

I tvivlsspørgsmål kan kommunalbestyrelsen stille krav om, at ejeren dokumenterer hundens race eller type straks. Der er således omvendt bevisbyrde, idet det er ejeren af hunden, der skal bevise, at hunden ikke er omfattet af forbuddet. Ejeren skal straks fremlægge dokumentation for hundens race eller type. Med ordet straks menes, at ejeren skal kunne fremvise dokumentationen i umiddelbar tilknytning til forespørgslen dvs. samme dag, som kommunalbestyrelsen anmoder om dette. Ejeren skal ikke til enhver tid medbringe dokumentation for hundens race eller type. Dog kan det være en fordel til enhver tid at medbringe dokumentation for hundens race eller type, hvis man er i besiddelse af en hund eller en krydsning omfattet af forbuddet. Kommunalbestyrelsen skal dog i første omgang – fx på baggrund af en hunds udseende eller oplysninger fra ejeren eller andre – have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet, før det kan kræves, at ejeren skal skaffe den nødvendige dokumentation for, at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet.

Kommunalbestyrelsen kan altså ikke forlange dokumentation fra en ejer af en hund, når der ikke er nogen nærmere anledning til det, fx hvis hunden på ingen måde ser ud som en af de hunde, der er omfattet af forbuddet. Der er ikke i Inatsisartutloven fastlagt krav til, hvilken dokumentation ejeren skal kunne fremlægge for at bevise hundens race. Ejeren af en hund kan fx fremlægge en stambog vedrørende hunden, eller ejeren kan fremlægge erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning, fx kennelejere.

Det er i dag ikke muligt ved hjælp af DNA-test eller for en dyrlæge præcist at bestemme en hunds race. Man bør derfor sikre sig fx en stamtavle, hvis man anskaffer sig en hund, der ligner en af de racer, der er omfattet af forbuddet. I den forbindelse er det naturligvis en forudsætning, at oplysningerne er korrekte. Køber man en hund, der har udseendemæssige

træk til fælles med en af de forbudte hunde, anbefales det, at man er særligt opmærksom på at få dokumentation for hundens race eller type.

Følgende hunde har visse udseendemæssige træk til fælles med en eller flere af de forbudte racer, og man bør ved anskaffelse af sådanne hunde være særligt opmærksom på at sikre sig dokumentation for hundens race:

Polski owczarek podhalanski
Cao fila de sao miguel
Dogue de bordeaux
Bullmastiff
Mastiff
Mastino napoletano
Cane corsa italiano
Staffordshire bullterrier
Dogo canario
Anatolsk hyrdehund
berisk dogge

Listen er ikke udtømmende.

Det er kommunalbestyrelsen, som egenhændigt eller efter henvendelse fra borgere, skal sikre, at lovgivningen overholdes. Den forslående forbudsordning bygger på et princip om, at det er ejeren, der i tilfælde af tvivl om, hvorvidt en hund tilhører én af de racer eller krydsninger heraf, som er omfattet af forbuddet, skal kunne bevise, at han eller hun ikke er i besiddelse af en hund, som er dækket af forbuddet.

Til stk. 3

Kommunalbestyrelsen skal i sine vedtægter om hunde- og kattehold, jf. § 10, tage stilling til, hvor hunde og katte, der midlertidigt fjernes eller indfanges eller isoleres, fysisk skal placeres. Dette kan også være hos ejeren selv.

Til stk. 4

Når hunden aflives, skal dyreværnsloven § 13 samt denne lovs § 13 iagttages, hvoraf det fremgår, at dyret skal aflives så hurtigt og smertefrit som muligt, ligesom Selvstyrets bekendtgørelse om indfangning- og aflivning af hunde og katte skal følges.

Til stk. 5

Beslutter kommunalbestyrelsen, at hunden midlertidig skal fjernes og anbringes forsvarligt, f.eks. i en pension, sker dette for ejerens regning. Den periode, der skal betales for, løber fra det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen fjerner hunden grundet manglende dokumentation for hundens race, til ejeren har forelagt tilstrækkelig dokumentation.

Til stk. 6

Bestemmelsen sigter på de tilfælde, hvor der ikke er sammenfald mellem ejeren og besidderen på tidspunktet for kommunalbestyrelsens krav om dokumentation. Det er som udgangspunkt ejerens ansvar, at besidderen er i besiddelse af dokumentation for hundens race eller type. Der kan være tilfælde, hvor ejeren ikke har givet de relevante dokumenter til besidderen, og kommunalbestyrelsen derfor ikke har mulighed for at fastsætte en frist for fremlæggelse af dokumentation. F.eks. kan ejeren være på ferie, på forretningsrejse eller være indlagt til hospitalsbehandling. Dette skal kommunalbestyrelsen have med i sin vurdering, når de fastsætter en rimelig frist. F.eks. hvis besidderen har oplysninger om, at ejeren er på ferie fra den 1. til den 15. august, kan fristen ikke udløbe, før den 15. august, medmindre besidderen selv har mulighed for at fremskaffe den påkrævede dokumentation, f.eks. har adgang til ejerens hjem eller har mulighed for at kontakte ejeren i dennes ferie.

Til stk. 7

Bestemmelsen fastslår, at hvis ejeren ikke fremlægger tilstrækkelig dokumentation for hundens race inden for den af kommunalbestyrelsen fastsatte frist, anses hunden for at være i strid med forbuddet og aflives for ejerens regning, jf. § 8, stk. 1.

§ 9

Ved indførslen af forbuddet i 2011 mod kamp- og muskelhunde i lovændringen af landstingslov om slædehunde samt hunde og kattehold, blev det besluttet, at personer, som før den 1. januar 2012 havde erhvervet en kamp- eller muskelhund eller en krydsning, måtte beholde hunden under visse betingelser. Denne dispensation videreføres i denne bestemmelse, hvis følgende krav overholdes: Når hunden befinder sig på gader, veje, stier, pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, skal hunden altid føres i en fast line/snor med en maksimal længde på 2 meter. I by- og bygdezone er det ikke et krav, at veje, stier, pladser mv. er asfalteret, før der er tale om, at hunden befinder sig i det offentlige rum. Kravet om, at hunden altid skal føres i en fast line/snor med en maksimal længde på 2 meter, finder også anvendelse i det åbne land, hvilket vil sige områder uden for by- og bygdezone.

Hunden skal, når den befinder sig i det offentlige rum, være forsynet med en forsvarlig, lukket mundkurv. Hunden må ikke overdrages, dvs. den må ikke sælges, gives bort mv. Personer, der ejer hunde, der er omfattet af forbuddet, kan lade andre passe hunden i forbindelse med ferie eller lignende, ligesom det kan overlades til andre at lufte hunden. Der skal være tale om en afgrænset tidsperiode. Hunden må ikke overlades i så lang tid, at der reelt er tale om en overdragelse. Er der fx tale om et udlandsophold, som strækker sig ud over almindelig ferie, vil der som udgangspunkt være tale om reel overdragelse, hvilket er i strid med kravet i bestemmelsens pkt. 1, 1). Det er op til Veterinærmyndigheden i den konkrete sag at vurdere,

at der er tale om overdragelse eller ej. Når andre passer hunden, skal de i loven nævnte krav ligeledes overholdes.

Loven indeholder ikke mulighed for at dispensere fra forbuddet eller fra overgangsordningens krav om mundkurv, snor mv. Det er således ikke muligt at meddele tilladelse til besiddelse mv. af en forbudt hund, der ikke er omfattet af overgangsordningen, eller til, at hunde, der er omfattet af overgangsordningen, luftes uden snor eller mundkurv, eller at de overdrages.

§ 10

Til stk. 1-3

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelserne er forpligtigede til at udarbejde vedtægter om tilladelse til hold af hunde og katte i deres respektive kommuner i henhold til de kriterier, der anvises i bestemmelsens stk. 2, dog med mulighed for tilpasninger efter lokale forhold, jf. stk. 3. Vedtægterne skal godkendes og kundgøres af Naalakkersuisut, før de sættes i kraft.

§ 11

Regler om forsvarlig behandling af hunde og katte suppleres af Landstingslov om dyreværn.

Til stk. 2.

Bestemmelsen giver adgang til, at dyreejere, som fører en fast praksis med at give deres hunde en ugentlig fastedag, kan fortsætte hermed, såfremt det er sundhedsmæssigt forsvarligt.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at skønt katte har en anderledes natur end hunde og ofte søger udenfor om natten, har de stadig behov for beskyttelse inden døre og skal derfor have adgang til ejerens bolig.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastslår, at dyrene ikke fast må holdes bundet eller indespærret permanent, om end det er tilladt at transportere hunde og katte i bur eller aflåste transportkasser.

Til stk. 5

Bestemmelsen skal sikre, at hunden behandles dyreværnsmæssigt forsvarligt, når den er bundet.

Til stk. 6-7

Bestemmelserne varetager hundehvalpe og kattekillingers behov for tryghed og omsorg fra moderdyret i deres første levetid, og differentierer omsorgsperioden mellem katte og hunde af hensyn til deres artsbehov.

§ 12

Til stk. 1

Forbuddet fremgår indirekte af dyreværnsloven, men understreger ejerens pligt overfor sine dyr ved flytning, bortrejse og iøvrigt.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at det er ejers ansvar straks at indfange løsslupne, strejfende hunde og skal sammenholdes med kravet i § 3, stk. 3 om at hunde skal føres i snor i bebyggede områder. Bestemmelsen tager derfor højde for den situation, at hunden er stukket af fra ejeren og løber løs i bebygget område, og det samme gælder katte, der er løbet hjemmefra og strejfer omkring uden ejerens kontrol. Der er i sagens natur forskel på hunde og kattes adfærd, og således vil en hund lettere kunne kaldes ind. Formår ejeren ikke straks at indfange hunden eller katten, må ejeren anmode kommunalbestyrelsen om assistance. I tilfælde af, at dyret forgæves har været søgt indfanget henvises til bemærkningerne under stk. 7.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger, at hunde og katte, som indfanges af kommunalbestyrelsen, skal fremlyses af kommunen i minimum 72 timer. Kommunen kan også vælge at lade dyret fremlyse i længere tid. Fremlysning kan ske eksempelvis via kommunens hjemmeside, på en opslagstavle på kommunekontoret eller lignende. Fremlysningen skal være offentligt tilgængelig og ejerne skal informeres om kommunens fremlysningsprocedure, så de har mulighed for at orientere sig derom.

Ombudsmanden har i en sag fra 2007 fortolket reglerne for erstatningsfri aflivning af løse hunde, og fastslået, at kun løse hunde, der er til konkret fare for andre, kan aflives uden erstatning for ejeren, hvilket medførte en konsekvensændring af Landstingsloven om hold af slædehunde samt hunde og katte i 2009.

Efter grundloven er man som udgangspunkt erstatningsansvarlig ved indgreb i personers ejendomsret. Dette udgangspunkt kan dog fraviges, hvor indgrebet foretages med henblik på at afværge fare. Det var på denne baggrund Ombudsmandens opfattelse, at den gældende retstilstand kun gav adgang til erstatningsfri aflivning, hvis de pågældende løse hunde optræder aggressivt, eller der løber flere hunde i flok således at de virker faretruende. Hunde, der optræder fredeligt, kan ikke uden videre aflives. En hund, som har revet sig løs, men ellers går fredeligt rundt, kan ikke aflives uden erstatningsansvar over for ejeren.

Bestemmelsen giver mulighed for erstatningsfri aflivning, såfremt ejer ikke har meldt sig til kommunen inden udgangen af de minimum 72 timer efter, at dyret er blevet offentligt fremlyst, og det ikke har været muligt for kommunalbestyrelsen efter konsultation med Veterinærmyndigheden, at lade hunden omregistrere til en anden og egnet ejer, der vil

overtage den. Det samme gælder hvis ejer forgæves har været forsøgt kontaktet eller identificeret. I disse tilfælde må hunden betragtes som herreløs og ligestillet med hittegodt, og kan aflives uden erstatning. Bestemmelsen afskærer ikke kommunalbestyrelsen fra at tage direkte kontakt til ejer, hvis denne er kendt, for at lade ham vide, at han kan afhente sin hund på et nærmere anvist sted.

Til stk. 4

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at pålægge ejeren af en bortløben hund eller kat at afholde de faktiske udgifter forbundet med dyrets indfangning samt kost og ophold under fremlysningen. Betalingen omfatter alene de faktiske omkostninger og må ikke overstige disse. Der er dog intet til hinder for, at kommunalbestyrelsen fastsætter et symbolsk minimumsbeløb, som er mindre end de faktiske udgifter. Dette beløb kan tænkes at have en præventiv effekt på skødesløse ejere, som gentagne gange ikke sikrer sine dyr korrekt, og de derved løber bort.

Begrebet 'faktiske udgifter' dækker over de rent bevislige udgifter, som kommunen har i forbindelse med indfangning og opbevaring af en hund eller kat under fremlysningen. Her tænkes på udgifter til administration, arbejdstimer forbundet med indfangning og opsyn med dyret, foder, og eventuelle andre nødvendige foranstaltninger, imens dyret er i kommunens varetægt, herunder også hvis de nødvendige foranstaltninger omfatter tilsyn eller behandling af en dyrlæge eller lignende.

Bestemmelsen er ikke absolut. Kommunalbestyrelsen kan derfor vælge ikke at opkræve betaling. Anvendelsen af betalingsopkrævning (eller undladelse heraf) skal naturligvis leve op til de almindelige forvaltningsretlige regler og principper om saglighed, lighed og proportionalitet.

Til stk. 5

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at tilbageholde indfangede dyr, indtil ejer har betalt den i stk. 3 opkrævede betaling. Bestemmelsen skal sikre, at kommunalbestyrelsen rent faktisk modtager betaling, og at ejer ikke kan unddrage sig betaling efter at have modtaget dyret. Bestemmelsen er ikke absolut, og kommunalbestyrelsen kan derfor også vælge at udlevere dyret mod, at betalingen sker på et senere tidspunkt. Anvendelse af bestemmelsen eller undladelse heraf skal, ligesom stk. 4, opfylde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper om saglighed, lighed og proportionalitet.

Til stk. 6

Bestemmelsen fastlægger, at såfremt ejer ikke betaler de faktiske udgifter forbundet med fremlysning af en hund eller kat i kommunens varetægt i medfør af stk. 4, kan kommunalbestyrelsen lade dyret blive aflivet for ejers regning og uden erstatning til ejer. Denne bestemmelse er ikke absolut, og kommunalbestyrelsen kan derfor også undlade at

aflive det. Uanset om ejer nægter at betale, kan aflivningen først udføres efter udløbet af de fulde 72 timer, som fastsat i medfør af stk. 3.

Til stk. 7

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler for indfangning og fremlysning i bekendtgørelsesform. Det fremgår af § 13, stk. 1, i landstingslov nr. 25 af 18. december 2003 om dyreværn, at dyr skal aflives så hurtigt og smertefrit som muligt, og ifølge samme bestemmelses stk. 2 kan Landsstyret fastsætte regler om aflivning af dyr. Denne hjemmel er udnyttet til at adressere de situationer, hvor dyret ikke kan indfanges i Selvstyrets bekendtgørelse nr. 13 af 15. juli 2018 om indfangning og aflivning af dyr, hvorefter bortløbne hunde som forgæves er forsøgt indfanget, kan aflives ved skydning på afstande op til 50 meter ved brug af riffel med kikkertsigte. Det foreslås at anvende denne fremgangsmåde, såfremt hunde og katte ikke kan indfanges.

§ 13

Til stk. 1

Bestemmelsen skal sikre, at aflivning af katte og hunde sker så dyreværnsmæssigt forsvarligt som muligt.

Til stk. 2

Bestemmelsen har til hensigt at sikre katte og hunde mod de nævnte former for aflivning, som visse steder i Grønland tidligere har været praksis.

Til stk. 3

Ifølge § 17, stk. 3 i Landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om hold af slædehunde samt hunde og katte, som ophæves ved denne Inatsisartutlovs vedtagelse, kan Landsstyret fastsætte regler om aflivning af hunde og katte.. Bemyndigelsesbestemmelsen videreføres i denne bestemmelses stk. 3. Bekendtgørelse nr. 25 af 28. december 2017 om indfangning og aflivning af hunde og katte er udstedt med hjemmel i Dyreværnsloven. Bestemmelser om aflivning af hunde og katte er udstedt med hjemmel i dyreværnslovens § 13, stk. 2.

§ 14

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at hunde og katte skal mærkes og registreres med individuel permanent mærkning. Denne ordning blev indført for hunde i 2017 ved ændring af Landstingslov for slædehunde samt hunde og katte, og indføres ved denne Inatsisartutlov nu også for katte. Begrebet ”individuel permanent mærkning” vil i praksis oftest betyde, at hunden eller katten injiceres med en elektronisk chip, men formuleringen giver mulighed for, at anden individuel permanent mærkning kan benyttes, såfremt forholdene eller ny teknologi fordrer det. Dyrene skal herefter registreres i den nationale dyredatabase, som pt. hedder

UmaReg, og indeholder data om alle slædehunde, narkohunde, politihunde og hunde, der holdes som kælehunde, samt katte. Chippen indeholder et unikt personligt nummer, så hunden eller katten kan identificeres ved hjælp af en håndholdt chiplæser. Vaccinationen og mærkninger af hunde og katte er som hidtil brugerbetalt, hvor den for slædehunde og fåreholderhunde betales af Landskassen.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at ejeren af hunde og katte skal sørge for, at dyrene følger Selvstyrets vaccinationsprogram, hvorefter hunde vaccineres regelmæssigt mod hundesyge, parvovirus og rabies og katte vaccineres regelmæssigt mod rabies. Veterinærmyndigheden fastsætter vaccinationsprogrammet, herunder vaccinationsfrekvens, vaccinationsmetoder, retningslinjer om anvendelse af sera og præparater, indrapportering, m.v.

Det er dyrenes ejer, som er ansvarlig i henhold til stk. 1. Fastlæggelse af ejerforholdet må bero på en konkret vurdering af, hvem der har dyrene i sin varetægt og råderet over dem, samt hvem der sørger for fodring, pasning og den daglige pleje. Ejer kan ikke fraskrive sig sit ansvar ved at efterlade dyrene eller midlertidigt overdrage disse til andres varetægt. En person, der midlertidigt har en hund eller kat i sin varetægt, ifalder ikke ansvar efter denne bestemmelse, hvilket gælder de tilfælde, hvor en person f.eks. passer en hund eller kat for ejer i nogle få dage eller under ejers korterevarende ferie.

Ejer har det overordnede ansvar for at sikre, at enhver hund og kat i vedkommendes besiddelse er korrekt vaccineret, ID-mærket og registreret. Bliver en hunde- eller katteejer således opmærksom på, at en eller flere dyr i vedkommendes varetægt mangler vaccinationer eller mangler at blive ID-mærket eller registreret, er det vedkommendes ansvar og pligt at rette henvendelse til relevante myndigheder med henblik på snarest muligt at rette op på forholdet.

Bestemmelsens sidste pkt. fastslår ligeledes, at ejer skal meddele kommunen alle ændringer i sit hunde- eller kattehold, herunder døde hunde og katte, hvalpe- og killingefødsler, nye voksne hunde og katte, solgte dyr m.v. Dette er for at sikre, at den nationale dyredatabase kan holdes opdateret i forhold til antal hunde og katte og deres vaccinationsstatus.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at vaccination efter stk. 1 kun må udføres af en uddannet dyrlæge, en autoriseret hundevaccinatør eller en autoriseret hundeinspektør. Derudover må kun dyrlæger eller autoriserede hundeinspektører forestå ID-mærkning af dyrene, ligesom hundeinspektører også må forestå vaccinationer. Autoriserede hundevaccinatører må imidlertid ikke forestå ID-mærkning. Bestemmelsen skal sikre, at hunde og katte ikke lider overlast ved forkert udførte behandlinger, samt at vaccinationsprogrammet efterleveres, at korrekt ID-mærkning udføres, og at data bliver dokumenteret korrekt.

Bestemmelsen skal sikre, at hunden ikke lider overlast eller fejlvaccineres. Endelig fremgår det af bestemmelsen, at vaccination og mærkning er brugerbetalt og således afholdes af ejer, dog ikke fåreholdernes arbejdshunde, som Landskassen afholder vaccinationsudgifter for. Der indføres ligeledes en dispensationsmulighed for fåreholdere, således at de kan søge Veterinærmyndighedens tilladelse til at vaccinere egne arbejdshunde. Dette skyldes bl.a., at fåreholderne i forvejen injicerer deres egne får med medicin, og således har et generelt kendskab til proceduren for håndtering af medicin. Derudover er der mange ræve i Sydgrønland, hvor de fleste fåreholdere holder til, med deraf forhøjet risiko for rabies og endelig bør fåreholderne så afsondret, at dyrlæger ikke kan nå ud til dem særligt ofte. Indsættelse af mikrochip i fårehundene kræver dog stadig dyrlægens eller den autoriserede hundeinspektørs assistance.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at det er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for og pligten til at sikre, at der sker ansættelse af det nødvendige personale, for at opgaven med vaccination samt ID-mærkning og registrering kan løses i overensstemmelse med Inatsisartutlovens bestemmelser.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastsætter, at det alene er Veterinærmyndigheden, der kan uddanne og autorisere de kommunale hundevaccinatører, der også har ansvaret for at vaccinerer katte, samt uddanne og autorisere de kommunale hundeinspektører efter kommunalbestyrelsens indstilling.

En hundevaccinatør skal således opnå autorisation fra Veterinærmyndigheden, før vedkommende har lov til at vaccinere hunde og katte efter denne lov.

Til stk. 6

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen er forpligtet til at indsende indberetninger om hunde og katte, der vaccineres og ID-mærkes til den nationale dyredatabase senest 1 måned efter, vaccinationen er foretaget. Dette er for at sikre, at data bliver registreret korrekt og bestemmelsen forpligter hermed kommunalbestyrelsen til at have en procedure for at kvalitetstjekke data, således at kommunalbestyrelsen kan efterleve forpligtelsen med at påse, at alle hunde og katte i kommunen er vaccineret og ID-mærket efter gældende regler.

Til stk. 7

Bestemmelsen fastsætter, at Veterinærmyndigheden kan iværksætte overvågning af hunde og katte med henblik på smitteforebyggelse. I forbindelse med overvågningen kan Veterinærmyndigheden indsamle og udtage prøver og foretage særskilt mærkning og registrering samt gennemføre andre veterinærfaglige procedurer. Bestemmelsen finder blandt andet anvendelse efter omfattende udbrud af hundesyge og parvovirus, når der kræves en

ekstraordinær indsats grundet udbruddets omfang og karakter, som en del af en generel sundhedsstrategi eller af dyreværnsmæssige årsager.

Til stk. 8

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler om indberetninger efter stk. 6, herunder regler om hvilke oplysninger kommunalbestyrelsen skal indberette, hvordan oplysningerne indberettes samt regler om, hvor hyppige indberetningerne skal være.

§ 15

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter kommunalbestyrelsens handlepligt, såfremt ejeren af en hund eller kat modsætter sig en påbudt vaccination eller ID-mærkning med individuel, permanent mærkning og registrering.

Ejeren kan siges at modsætte sig vaccination, hvis ejeren bevidst undlader at rapportere manglende vaccination og registrering af sin hund eller kat til kommunalbestyrelsen. Ligeledes vil det være tilfældet, når ejeren nægter at lade hundevaccinatøren, hundeinspektøren eller dyrlægen udføre vaccination, eller når ejeren nægter at bistå med at indfange og pacificere sin hund eller kat, således at vaccination kan gennemføres. Vaccination sker på ejers regning, jf. § 14, stk. 3.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt tvangsvaccination, mærkning eller registrering efter stk. 1 ikke kan gennemføres, skal kommunalbestyrelsen foranledige, at dyret registreres til ny ejer eller aflives for ejers regning og uden erstatning til ejer.

§ 16

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at transport af hunde og katte skal foregå på en forsvarlig måde, under hensyntagen til dyrenes fysiologiske, sundhedsmæssige og psykiske behov. Den, som ønsker at transportere en hund eller kat, skal sørge for, at transporten sker på forsvarlig vis. Den ansvarlige person, der ifølge bestemmelsen skal ledsage dyret, kan være en person udpeget af transportselskabet eller flyselskabet, hvis ikke det er ejeren selv. Transporten må ikke være smertefuld for dyrene eller stresser dem unødvendigt. Samtidig skal dyrenes sundhedstilstand sikres under transporten, således at smittespredning ikke sker, eller dyret disponeres for sygdom eller fysisk skade.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt rejsetiden strækker sig over 4 timer eller mere, skal dyret have mulighed for at drikke vand.

Til stk. 3

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte regler for transport af hunde og katte, herunder for speditører, der transporterer uledsagede dyr. Disse regler kunne tænkes også at omfatte vilkår for transport af drægtige dyr, samt en stillingtagen til under hvilke omstændigheder dyr må transporteres uledsaget, og hvilke krav, der stilles til den ansvarlige person for dyrets ve og vel under transporten, herunder rejsetider, adgang til mad og drikke og regler, der tager stilling til situationer, hvor dyret strander alene mellem to destinationer.

§ 17

Til stk. 1

Bestemmelsen indebærer, at der ikke må oprettes eller drives kennel, uden at denne er godkendt af Veterinærmyndigheden. Veterinærmyndigheden vurderer, om oprettelsen af kennel i det pågældende område er forsvarlig, og om kennelens drift og indretning lever op til de almindelig anerkendte standarder for hold og kommerciel omsætning af dyr. En kennel defineres som en virksomhed, der har til formål at avle hunde og katte med afsætning for øje til forskel fra en almindelig hundeejer, hvis hunde får hvalpe.

Til stk. 2 og 3

Bestemmelserne bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler vedrørende vilkår for kenneldrift, avl, opdræt, parring samt om hvalpes og drægtige tævers pasning og pleje, samt brugerbetalt tilsyn, sundhedsaftaler m.v. for kenneler, pensionater, internater o. lign.

§ 18

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at etablering og drift af dyrehospitaler, veterinære klinikker, pensioner, internater og lignende for hunde og katte alene må finde sted, såfremt der er indhentet tilladelse fra Veterinærmyndigheden. Bestemmelsen skal sikre, at Veterinærmyndigheden har det nødvendige overblik over dyrenes og kattes behandling og kan føre det nødvendige tilsyn og opsyn med, at denne Inatsisartutlovs bestemmelser overholdes.

Til stk. 2

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler i form af administrative forskrifter vedrørende indretning og drift af dyrehospitaler m.v. i henhold til stk. 1, herunder regler om vilkår og betingelser for at tilladelse kan gives samt brugerbetalt tilsyn.

§ 19

Bestemmelsen fastsætter, at hundehvalpe skal være fyldt fulde 8 uger, og kattekillinger 12 uger, før de må sælges eller overdrages. Bestemmelsen skal sikre dyrene en sikker og forsvarlig opvækst i henhold til internationale, anerkendte standarder, så hvalpene og killingerne bliver præget og socialiseret af moderen og derved vokser op og bliver sunde, harmoniske voksendyr. Dette sikres bedst ved, at hvalpen eller killingen er hos moderen, indtil den er henholdsvis mindst 8 eller 12 uger gammel, samt at der ikke sker store omvæltninger i deres tilværelse, før de er fyldt minimum 8 eller 12 uger. Hvalpene og killingerne kan dog sælges før, hvis de sælges og overdrages sammen med moderdyret.

§ 20

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte de nærmere regler, der måtte være nødvendige vedrørende handel med hunde og katte mellem private og for dyreklinikkens salg af hunde og katte. Dette omfatter regler om anmeldelse og registrering af køb og salg, regler om krav til dyrets sundhedstilstand, krav om undersøgelser, behandlinger, regler vedrørende transport, ophold og lignende.

§ 21

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte regler om, at personer, selskaber og foreninger som for eksempel Kattens Værn eller Dyrenes Venner og lignende foreninger, der tager imod nødstedte katte og hunde og behandler dem og omsætter dem til private, skal foretage anmeldelse af deres omsætning af dyr.

§ 22

Bestemmelsen fastslår, at det er Naalakkersuisut, der påser overholdelsen af Inatsisartutloven og har det overordnede myndighedsansvar for, at den daglige kontrol og myndighedsudøvelse, der er tillagt kommunalbestyrelsen, udøves effektivt og efter loven, ligesom Naalakkersuisut via Veterinærmyndigheden udøver sin myndighedskompetence ved egenkontrol og løbende tilsyn.

§ 23

Bestemmelsen fastslår, at det er kommunalbestyrelsen og dennes bemyndigede, dvs. hundeinspektører, vaccinatører og andre særligt bemyndigede, der med deres lokale kendskab og forankring varetager den generelle myndighedsudøvelse og tilsyn med loven. Ligeledes pålægges kommunalbestyrelsen at konsultere Veterinærmyndigheden, når dette udtrykkeligt fremgår af loven, og når kommunalbestyrelsen bliver i tvivl om veterinære forhold, samt en oplysningspligt når den bliver bekendt med forhold, der hører under Veterinærmyndigheden, og Veterinærmyndigheden ikke er til stede eller opmærksom på et sådant forhold.

Til stk. 1

Bestemmelsen specificerer de bestemmelser i loven, kommunalbestyrelsen fører tilsyn med samt de bestemmelser, som den ved påbud eller forbud kan sikre overholdelsen af.

Kommunalbestyrelsens tilsyn omfatter således de generelle forhold vedr. hunde- og kattehold herunder behandling af ansøgning om tilladelse til hold af hunde og katte, ID-mærkning, registrering og vaccination, halsbånd, ordensregler, forbud mod hold af hunde og katte i visse dele af kommunen, forbud mod bidske hunde, samt kamp- og muskelhunde, overholdelsen af kommunale vedtægter om hunde- og kattehold, samt behandling af hunde og katte.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår kommunalbestyrelsens pligt til at konsultere Veterinærmyndigheden, når der er tale om forhold, der kræver veterinær- og dyreværnsfaglig indsigt, som det for eksempel er tilfældet, når det skal vurderes, om en hund er bidsk, jf. § 6, stk. 1, om der er tale om skambid, jf. § 6, stk. 2, om en hunds afstamning, jf. § 8, stk. 4, om behov for aflivning, jf. § 12, stk. 3 og § 26, stk. 2, samt når kommunalbestyrelsen er i tvivl om et veterinært forhold som for eksempel om en hund eller kat er blevet behandlet uforsvarligt, jf. § 11 og § 25.

Konsultationspligten gælder også, når kommunalbestyrelsen er i tvivl om sit myndighedsansvar, som den skal søge afhjulpet ved en dialog med Veterinærmyndigheden, der som Naalakkersuisuts myndighed på området sidder inde med den nødvendige veterinærfaglige ekspertise, jf. § 23.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at kommunalbestyrelsen har pligt til at give Veterinærmyndigheden meddelelse, når den bliver opmærksom på forhold, der efter loven kræver Veterinærmyndighedens indgriben. Bestemmelsen skal sikre, at disse forhold bliver vurderet af en veterinærfaglig ekspertise, og retter sig især mod de situationer, hvor der ikke er en dyrlæge til stede i byen eller bygden og forholdet derfor kræver telefonisk eller skriftlig konsultation, men kan også være relevant, når dyrlægen er i nærheden og skal tilkaldes for at give en faglig vurdering.

§ 24

Til stk. 1

Veterinærmyndigheden har det overordnede veterinære myndighedsansvar for loven samt det specifikke ansvar for de bestemmelser, hvoraf dette særligt fremgår, og er klageinstans for kommunalbestyrelsens afgørelser, jf. § 29, dog ikke afgørelser truffet i samråd med Veterinærmyndigheden. Veterinærmyndigheden udøver sin kompetence efter denne Inatsisartutlov ved tilsyn og egenkontrol, dvs. når den foretager kontrol af egen drift, samt når den ved henvendelse fra kommunalbestyrelsen eller andre bliver opmærksom på forhold, der er omfattet af Inatsisartutloven. Dette gælder også, når Veterinærmyndigheden under

udøvelse af sin myndighedskompetence efter dyreværnsloven, bliver opmærksom på forhold, der er omfattet af denne Inatsisartutlov.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår kommunalbestyrelsens pligt til at føre de afgørelser ud i livet, som Veterinærmyndigheden træffer, når den ikke selv kan være til stede. Bestemmelsen omfatter både de situationer i bygder og byer, hvor Veterinærmyndigheden eller dens bemyndigede ikke kan være til stede, samt de situationer, hvor kommunalbestyrelsens bemyndigede på grund af personlige eller andre forhold kan være tilbageholdende med at gennemføre Veterinærmyndighedens afgørelser.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger Veterinærmyndighedens kompetence og sikrer muligheden for direkte at udøve tilsynsfunktionen uden forudgående retskendelse. Bestemmelsen finder anvendelse under iagttagelse af proportionalitetsprincippet, og mindre indgribende tiltag skal derfor søges anvendt førend tilsynsmyndigheden anvender bestemmelsen. En ejer skal opfordres til at lade tilsynet få adgang til den pågældende lokation eller transportmiddel og til at fremkomme med nødvendig dokumentation. Hvis mindre indgribende midler er forsøgt og ikke findes tilstrækkelige, har Veterinærmyndigheden ret til at agere, som bestemmelsen foreskriver.

Bestemmelsen fastslår, at Veterinærmyndigheden skal have identificeret sig over for ejer, hvis ejeren eller dennes familie er hjemme, førend tilsynet kan udføres. Et indgreb som beskrevet i § 23, stk. 3 er et alvorligt indgreb og skal derfor som udgangspunkt foretages af Veterinærmyndigheden.

Til stk. 4

I sager hvor Veterinærmyndigheden ikke kan være til stede og indgrebet skønnes nødvendigt i den konkrete sag, f.eks. fordi dyret er sygt eller lider og er overladt til sig selv eller der er i fare for smitte, kan Veterinærmyndigheden udstede bemyndigelse til personer, jf. stk. 1, der skønnes at have passende sagskendskab til udførelsen af opgaven. En bemyndigelse skal være konkret og omfatte en specifik handlebeføjelse til det enkeltstående tilfælde og meddeles personer, der skønnes fagligt kvalificerede til at udføre opgaven. Bemyndigelsen kan ikke være tidsbegrænset, og må som hovedregel ikke udstedes for et længere tidsrum end nødvendigt for den pågældende sag.

§ 25

Bestemmelsen fastslår en almindelig pligt til at anmelde uforsvarlig behandling af hunde og katte og udvider pligten til også at omfatte en begrundet mistanke om et sådant forhold.

Bestemmelsen er en følge af en øget bevidsthed om behandlingen af dyr og deraf følgende regulering, og lægger således op til, at folk solidarisk værner om hunde og katte, og sikrer at de ansvarlige på området, kommunens hundeinspektør eller en dyrlæge bliver gjort opmærksom på et formodet uforsvarligt forhold.

§ 26

Til stk. 1

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at gribe ind overfor uforsvarlig behandling af katte og hunde ved at give ejeren pålæg om dyrets behandling. Dette gælder også, hvis det er andre, der forvolder den uforsvarlige behandling.

Til stk. 2

Kommunalbestyrelsen kan efter konsultation med en dyrlæge pålægge ejeren at aflive sin kat eller hund, såfremt det vil medføre unødigt lidelse for dyret at lade det leve.

Til stk. 3

Bestemmelsen angiver proceduren for pålæg og aflivning, herunder partshøring af ejeren.

Til stk. 4

Bestemmelsen fraviger kravet om skriftligt pålæg og partshøring i stk. 3, når det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret, hvorfor dyret kan aflives straks, hvis det er muligt og ud fra en veterinærfaglig vurdering skønnes rigtigst. Hvis ejeren er bortrejst, må dette betragtes som uforsvarlig behandling af dyret, og skriftlig pålæg og partshøring kan ligeledes fraviges. Hunden eller katten må da betragtes som løssøre, der kan afhændes til ny ejer eller aflives, hvis ikke der kan findes en ny, egnet ejer.

Til stk. 5

Bestemmelsen præciserer, at ejeren ikke kan gøre erstatningsansvar gældende, når han selv har forvoldt dyrets skade og det på baggrund af en veterinærfaglig vurdering efterfølgende bliver aflivet ved ejeren selv eller kommunalbestyrelsen eller Veterinærmyndigheden. Er skaden forvoldt dyret af en fremmed gælder de almindelige erstatningsretlige regler.

§ 27

Bestemmelsen giver mulighed for at afhænde dyret til anden egnet ejer, såfremt det ikke har lidt varig skade af den uforsvarlige behandling eller aflive det, hvis en sådan ejer ikke kan findes eller dyret er kommet til skade, jf. § 26, stk. 2.

§ 28

Bestemmelsen angiver ejerens almindelige ret til domstolsprøvelse. Hvis ejeren alene har modtaget et pålæg fra kommunalbestyrelsen uden at Veterinærmyndigheden har været inddraget i sagen, skal sagen først indklages til denne myndighed. Er dyret derimod blevet aflivet i henhold til § 27, må Veterinærmyndigheden antages at have været inddraget i sagen, hvorefter den kan indbringes for domstolene.

§ 29

Bestemmelsen angiver, at kommunalbestyrelsens afgørelser kan påklages til Veterinærmyndigheden, dog ikke i sager, hvor de to myndigheder har truffet beslutning i samråd. I sidstnævnte tilfælde er der ikke klageadgang. Begge myndigheder har pligt til at give klagevejledning.

§ 30

Til stk. 1

Bestemmelsen angiver hvilke bestemmelser i Inatsisartutloven, der kan medføre bøde ved overtrædelse.

Til stk. 2-4

Bestemmelserne angår grovere og gentagne forhold, som kan føre til forbud mod ethvert hold af dyr og reguleres for så vidt angår forbuddets tidsmæssig udstrækning i stk. 4.

Til stk. 5

Sager efter stk. 1-4 anlægges ved Retten i Grønland som 1. instans.

Til stk. 6

Bestemmelsen fastslår, at bøderne tilfalder Landskassen.

Til stk. 7

Bestemmelsen fastslår, at Naalakkersuisut kan beslutte, at også overtrædelse af bestemmelser i bekendtgørelser udstedt i medfør af Inatsisartutloven kan medføre bøde.

§ 31

Til stk. 1

Loven foreslås ikraftsat den 1. juli 2022.

Til stk. 2

Loven fremlægges samtidig med forslag til Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde, hvorfor det foreslås, at Landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om slædehunde samt hunde- og kattehold, samt Inatsisartutlov nr. 28 af 18. november 2010 om

ændring af landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold (afgrænsning af slædehundedistrikter, erstatningsfri aflivning af løsgående hunde og forbud mod tandklipping), samt Inatsisartutlov nr. 23 af 22. november 2011 om ændring af landstingslov om slædehunde samt hunde- og katte (indførelse af forbud mod kamp- og muskelhunde), samt Inatsisartutlov nr. 24 af 28. november 2016 om ændring af landstingslov om slædehunde samt hunde- og katte (ændring om lovpligtig vaccination, mærkning samt registrering af hunde), som hidtil har reguleret hunde, slædehunde og katte, ved samme lejlighed ophæves.

Til stk. 3

De eksisterende hunde- og kattevedtægter, der er udstedt i medfør af landstingslov nr. 18. af 30. oktober 1998 om slædehunde, samt hunde og kattehold forbliver i kraft indtil de erstattes af nye, der udstedes med hjemmel i denne Inatsisartutlovs § 10j , stk. 1.